

IGAZODÁSAINK

PÁRATLAN OLDAL - LX. évfolyam, 31. szám, 2016. augusztus 5.

- Ugyan már, édes úr! Önnek hányszor jutnak eszébe a Habsburgok a gellérthegyi Szabadság-szobor láttán?! - kellett volna rákérdeznie a riporternek a hatalom emberénél, aki ezúttal szakértelmiségként képviselte a kormány legújabb tervének állandókat. De persze nem kérdezett rá, hiszen arra rutinírozta magát, hogy ő igazodjon a hatalomhoz, és ne a hatalom hozzá. Márpedig ha ő igazodik, akkor a legegyszerűbb simán ráfutni arra a vágányra, amelyet a hatalom neki a dolgról való gondolkodáshoz kínál. Most éppen azt kínálja, hogy a Gellérthegyet azért kell szakrális térré átalakítani (mintha nem lenne elég szakralitás a „Gellért” név előtt álló, „szent” szóban), mert eddig, ugye, ott a szabadságharcot leverő Habsburgok szelleme uralkodott. Szerintük ugyanis ezt fejezi ki a Citadella, amit azért építettek, hogy mindenkor arról lőhessenek miránk. A továbbiakban tehát beszéljünk a Habsburgok agressziójáról és annak kiküszöbölési lehetőségeiről.

Természetesen minden épeszű ember tudja, hogy a regnáló kormánynál a szakralitás nem valami éteri, magasztos fölemelkedést jelent, hanem épp az ellenkezőjét: a hatalmi hierarchia érvényesítésének nagyon is drabális, kézzelfogható fölmagasztosítását. A duma a szakralitásról tehát csupán ürügy. Ahogyan minden egyéb rombolási-uralmi tervükhöz is mindig kényszeresen konstruálnak egy állandókat - rendszerük nagyjából ebben különbözik a nyílt diktatúrától. Ők ugyanis szintén igazodnak, mert taktikai szempontból fontos a számukra, hogy Európában élünk. Nacionalista szempontból is fontos: amikor a magyarság felsőbbrendűségéről szónokolnak, olyankor az az egyik legfőbb érvük, hogy „mi mindig is itt voltunk”, hiszen a kereszténység fölvétele révén automatikusan Európa részeivé váltunk. (Egyéb és ennél meghatározóbb európai értékek nem jelentenek ugyanilyen automatizmust.) Márpedig Európában nem illik kendőzetlenül érvényesíteni a nyers hatalmi vágyat. Ha mégis ilyenek keletkeznének, azokat illik letakarni valamilyen tetszetős, humanisztikus eszme fátylaival. Még akkor is, ha átlátszóak azok a fátylak. A lakosság fele úgyis félvak, a látó felét meg kinevezzük ellenségnek, így a káposzta is megmaradt, és a kecske is jóllakhatott. Ráadásul a média is hosszú időre el van látva munícióval: órákon át lehet álbeszélgetni állandókról, addig sincs szó a kormány tényleges tevékenységéről. Valamint arról sem, hogy vajon miért is van mégis szüksége az európaiságra.

Nagy kérdés, hogy jóljár-e egy társadalom azzal, ha a hatalomban lévők formailag igazodnak egy olyan értékrendhez, amelyet minden pillanatban kijátszanak. Hiszen ezzel a formai igazodással sokak számára láthatatlanná tudják tenni hatalmi jelenlétük valódi természetét. Így minden hamis térben zajlik, hamis érvek, és ami a legnagyobb baj: hamis ellenérvek hálójában, miközben ismét köszönhetjük az előző rendszerből már jól ismert kijátszási kultúránkat.

A kérdés persze kevésbé maradna kérdés, ha a média szabadabbik része mégis kiszállna a hatalomhoz való igazodásból, és kegyeskedne inkább a társadalom szempontjait, valamint a szóban forgó témák logikáját nézni. De nemigen kegyeskedik, ezért a kérdés továbbra itt ül a nyakunkon, és mivel a médiát alulról nem lehet leváltani, kénytelenek vagyunk ehhez is igazodni, mintha tényleg csak ennyi lenne a dolgunk.